

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 102

číslo: 7

13. února 2022

Cena: 10 Kč

Přidejte se k nám „vymalujme se“ z chmurných časů

„Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená.

Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země a základy hor se pohnuly v srdci moří.

Hospodin zástupů je s námi, Bůh Jákobův, hrad náš nedobytný.“

Žalm 46, 2.3.12

Milí čtenáři Českého zápasu,

jistě si v myslí vybavíte výzvu k malování obrázků k 100. jubileu naší církve. V minulém roce vyšel celkem dvakrát rozverný barevný plakátek s upozorněním, aby se zúčastnili nejen děti, ale i dospělí - prostě všichni, kteří mají chuť tvořit a vyjádřit, co cítí ve svém srdci. Letos v lednu jsme si opět připomněli založení Církve československé, později husitské, a tak vám chci napsat pár řádků, jak malování dopadlo. Bylo jiné než v uplynulých letech. Nesešli jsme se osobně, nebylo jednodenní, ale celková epidemiologická situace nás přiměla využít moderní komunikační sítě. Se všemi zájemci jsme byli v kontaktu přes mobil a zvláště přes internet a nakonec se během letních a částečně i podzimních měsíců sešly desítky obrázků. Plakátek zároveň obecně vyzýval k malování oslav všeho druhu a toho se zvláště malí výtvarníci ujali. Zachytili vše, co je jim blízké, na co rádi vzpomínají nebo si ve svých snech představují, že se naplní.

Věkové rozmezí zúčastněných je značné - od 4 let přes mládež, dospělé až po dříve narozené v důchodovém věku. Podrobnější seznámení najdete v dvouměsíčníku Pražské diecéze Husita č. 1/2022 a mnohem více obrázků bude zveřejněno na církevním webu, zvláště Pražské diecéze - odkaz: www.husiti.cz

Jako ochutnávka ke vstupu do „světa oslav“ nejrůznějšího druhu vás uvede obrázek dcery Ludmily. Budeme rádi za zpětnou vazbu, své názory a případnou podporu autorům směřujte na e-mail: krasava.machova@seznam.cz

Pokud rádi kreslíte či malujete, přidejte se k nám! Až uvidíte další výzvu, neváhejte a pusťte se do díla.

Jeden člověk může vytvořit něco hezkého a nápaditého, ale společná práce přináší více radosti a obdarovává všechny zúčastněné.

„Vymalujme se“ z prožívaného pochmurného času a dejme zelenou zdraví, naději a svobodě. Umění to vždy dokáže. A nejen to. Pokud za ním stojí víra v našeho Pána a Stvořitele, máme otevřené dveře k lepšímu životu v příštím čase.

„Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného. Máš-li útočiště v Hospodinu, u Nejvyššího svůj domov, nestane se ti nic zlého ... Žalm 91,1.9.10a

To vám všem - včetně pevného zdraví - ze srdce vyprošuje
za náš Odbor duchovní péče při Pražské diecézi vaše sestra

Krasava Machová

www.aktualne.ccsch.cz

Sbor naší církve v Rudici

Být tam, kde jsou lidé vystaveni zkouškám, pochybnostem, ztrátám, nemocem...

„Chce-li jakákoliv církev smysluplně působit v tomto postmoderním světě, musí vyjít ze svého bezpečného prostoru kostela a být tam, kde jsou lidé vystaveni zkouškám, pochybnostem, ztrátám, nemocem. A propos – nedělal to tak i Kristus?“ uvažuje duchovní Jaroslav Křivánek. Také on se v našem časopise podělil o své poznatky a pocity z praxe kaplana - ve Fakultní nemocnici v Olomouci a také ve vazební věznici.

Jeví se Vám termín pastorační příhodný pro označení kaplanské služby – jak na něj pohlížejí samotní kaplané?

Ano, nemocniční kaplan poskytuje specifickou pastorační péči v klinickém prostředí, proto je pojem pastorační či klinická pastorační péče více vystihující podstatu našeho poslání než kaplanská služba. To druhé označení může vyvolávat u pacientů představu, a setkávám se s tím, že máme zřejmě v nemocnici nějakou kapli, o kterou se staráme. Primárně se však věnujeme lidem v nemoci a jejich duši.

S výhledem na působení církve třetího tisíciletí se nabízí myšlenka, že kategoriální pastorační se stane klíčovou, myslím vzhledem k tomu, jak blízko je kaplan člověku v krizových životních situacích, a zároveň k tomu, jak rozpačitý přístup k oficiální církvi se všemi jejími strukturami má postmoderní člověk ... Jak to vidíte Vy?

Z mé dosavadní praxe se potvrzuje známá věc. Lidé nemají problém s Bohem či Kristem, mají však velmi rezervovaný postoj k instituci církve. V situaci, kdy kaplan přichází k lůžku pacienta, nereprezentuje žádnou konkrétní denominaci, ta je v tu chvíli sekundární, přichází jako ten, který má lidský zájem o bližního. Stále se drží zažitá představa, že duchovní potřeby má pouze věřící člověk. Ty má však každý z nás, ale na jiné úrovni. Klinická pastorační je především neevangelizační, cílem není získat nového křesťana – člena církve, smyslem je duchovní doprovázení pacienta, schopnost s pacientem sdílet obsah křesťanské víry. V nemoci často duchovní potřeby eskalují, pacienti mnohdy přehodnocují svůj dosavadní život. Oceňují, že je někdo na blízku, kdo jim pomůže hledat odpověď. Tento postoj nenucenosti, upřímného zájmu, pokory a respektu ze strany konkrétního kaplana je pro nemocné velmi cenný. Proto se domnívám, že chce-li jakákoliv církev smysluplně působit v tomto postmoderním světě, musí vyjít ze svého bezpečného prostoru kostela a být tam,

kde jsou lidé vystaveni zkouškám, pochybnostem, ztrátám, nemocem. A propos – nedělal to tak i Kristus?

Jste kaplanem nemocničním i vězeňským. Oba typy služeb se mi osobně zdají až neskutečně náročné. Kde berete sílu k takovému nasazení a která oblast je pro Vás náročnější?

Předně musím říci, že vězeňským kaplanem jsem pouze příležitostně. Byl jsem pozván do tohoto specifického prostoru a toto pozvání vnímám jako další rozměr své pestré kněžské služby. Přinášet podporu a naději tam, kde se lidské duše ocitají v zoufalství a bezvýchodnosti, se zdá zcela nemožné, přesto společná modlitba a ujištění o Božím milosrdenství pomáhá těm, kdo čekají na rozsudek, trochu od sebe odhlédnout. Zvláště ženy, mají-li malé děti, nesou odloučení ve věznici velmi těžce. Jediné, co můžu pro ně udělat, je naučit tyto matky v modlitbách odevzdávat své děti do péče a ochrany nebeského Otce. Není to žádná hluboká teologie, ale skrze pouto víry a modlitby k Bohu jsou zvláštním způsobem s dětmi přítomny.

A kde beru sílu? Pokaždé, když vyjdu ze dveří vazební věznice ven, kde mě zalije světlo a nasaju do sebe čerstvý vzduch, pocítím velkou vděčnost za velký Boží dar života, svobody, že mám kde bydlet a mám rodinu. To jsou velmi nesamozřejmě věci, které, i když nám to nepřipadá, mnoho lidí nemá.

Nyní, v covidové době, externí kaplani do věznice nedocházejí. Tudiž především funguju jako kaplan v nemocnici. Někdy může být služba ve věznici emočně těžká, ale náročnější je určitě v nemocnici, kde se setkáváte s onkologickými pacienty, s umírajícími nebo rodiči těžce nemocných dětí.

Jak často se na Vás obrací samotný personál zařízení?

Mým domovským oddělením je 1. Interní klinika, oddělení kardiologie, kam dlouhodobě a pravidelně docházím, a tam mě personál zná, tudíž je mezi námi důvěra. A ano, stává se, že občas chtějí se mnou mluvit

Dokončení na str. 2

Strážný anděl v léčebně

Naděje a radost zázračně vyklíčily z beznaděje a smutku. V novém románu Martina Vopěnky naslouchá jeden z hlavních hrdinů promluvě filosofa: „Proč se tolik soustředujeme na to, kam odcházíme, ale mnohem méně na to, odkud jsme přišli?“

Připomněl jsem si tato slova při bohoslužbě v léčebně dlouhodobě nemocných. Pacienti byli svezeni do společenské místnosti a zaparkováni kolem stolu. Vypadají utlumeně až apaticky, pokašlávají, někteří ucucávají čaj a líjí si jej na bryndáčky. Po mé pravici klímá stará paní, kterou jsem předtím navštívil u ní na pokoji. Seděla na posteli a boty měla nazuté obráceně. Bála se vstát a udělat krok, protože si nedokázala sama zavázat tkaničky.

Padá to na mě, jako by mi přehodili přes ramena těžkou deku. Přemáhám se, abych potlačil návaly smutku a usmíval se na unavené tváře lidí, jejichž pozemská pout' se neúprosně chýlí k závěru. Obdivuji sestřičky a všechny personál, který slouží v prostředí, kde je stále cítit moč a dezinfekce.

Začnu zpívat. Paní vedle mě náhle ožívá a přidává se: „Kde je добрota a láska, kde je dobrota, tam je také Bůh...“ Pokřičuji se. Ona s námahou a soustředěním udělá tři křížky - na čele, ústech a hrudi. Dovedu si představit, že takhle ji to v dětství učila maminka.

Na konci se vracíme na začátek. Probouzíme v sobě zapomenutého ducha dětské důvěry a lásky. „Jestliže se neobráteíte a nebudete jako děti, nevejde do království nebeského,“ říká Ježíš učedníkům. Snad můj anděl strážný se ke mně sklonil a pošeptal mi: „Není důvod ke smutku. Nahý jsi přišel na svět a nahý se opět vrátíš. Tam, odkud jsi vyšel. Spočineš v náručí Otce, který je ti zároveň i matkou, bratrem i přítelem, manželem i milencem tvé duše.“

Hospodin dal, Hospodin vzal, buď jméno Boží požehnáno! Všechno je v pořádku!

Lukáš Bujna

Radana Šatánková

Nad kostelní bání sv. Mikuláše

Měsíc se slunci uklání
vítr - ten beránky pohání
oblohou
Korouhev kostela roztrhla
pastýři stádo
Zbloudilé kapky deště
sbíráme do dlaní

Z kazatelského plánu

6. neděle po Zjevení

Bože, tvoje spravedlnost až k výšinám sahá, vykonal's veliké věci.

Bože, kdo je tobě roven!

(Žalm 71,19)

První čtení: Izajáš 6,1-8 (9-13)

Tužby:

2. Abychom rostli v poznání Božího stvořitelského a vykupitelského díla, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom v každodenním životě řídili se moudrostí Božího slova, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, prosíme tě, daruj nám rozum k tomu, abychom konali, co je tobě milé, a oslavovali tě v myšlenkách, slovech i skutcích. Osvi' nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Korintským 15,12-20

Evangelium: Lukáš 6,17-26

Verš k obětování (varianta I): Žalm 112,1

Verš k obětování (varianta II): Žalm 1,2

Verš k požehnání: Lukáš, 6,23

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti za nebeský chléb a kalich spásy, jimiž jsi nás pohostil u svého stolu. Dej, abychom stále toužili po tomto pravém duchovním pokrmu a nápoji! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 114, 101, 136, 151, 289, 290

Být tam, kde jsou lidé vystaveni...

Dokončení ze str. 1

a sdílet svá trápení, obvykle nefunkční vztahy v rodině apod. Není však nutné, aby hned po mně něco požadovali. Vnímám, že jsou rádi za mou přítomnost na oddělení a společně čelíme nevyzpytatelným covidovým podmínkám v péči o pacienty. Také se mi už několikrát stalo, že se na mne obrátily sestřičky s prosbou o oddání.

Stalo se Vám, že Vaši přítomnost či pomoc pacient odmítl?

Odmítnutí k naší službě patří. Děje se to však velmi zřídka. Obvykle jsou hospitalizovaní pacienti ve vztahu k personálu ve velké defenzivě.

Teprve po chvíli, když zjistí, kdo jsem a že jim nechci měřit tlak ani brát krev, pookřejí a rádi se mnou mluví a sdílí své radosti i starosti. Pokud někdo vystupuje proti kaplanovi nepřístupně nebo i nepřátelsky, zpravidla to mívá kořeny v předsudcích a jakémisi programovém proticírkevním postoji, který nijak nesouvisí s mou osobou. Tento jejich postoj respektuji. Kaplan není v nemocnici proto, aby vysvětloval, obhajoval nebo se dokonce hádal.

Čím je kaplanská služba ve Fakultní nemocnici v Olomouci specifická?

Musíme si přiznat, že klinická pastorační péče i přes svůj velký pokrok a rozšíření za poslední čtvrtstoletí je stále službou průkopnickou. Nemusí se vždy u personálu či vedení nemocnic setkat s pochopením a není

ještě zdaleka tak etablovaná jako v západních zemích. To zmiňuji proto, že ve FNOL máme velikou podporu u vedení i v osobě pana ředitele, což není v naší zemi úplně standardní. Dále jsme jako kaplaní zaměstnanci nemocnice, to znamená, že nedocházíme zvenčí jako církevní vetřelci, ale jsme součástí nemocničního personálu. Což nám pochopitelně otevírá dveře na všechna oddělení a rozvazuje ruce pro kontakt s pacienty. Nemusíme vysvětlovat, za kým a proč jdeme. Je tam atmosféra důvěry a volnosti.

A třetí významné specifikum je ekumenický přesah našeho kaplanského týmu, který je celkem pestře poskládaný. Této ekumenické otevřenosti ze strany Olomouckého arcibiskupství, které je garantem klinické pastorační péče ve FNOL, si velmi považuji.

Děkuji za upřímná a inspirující slova

Klára Břeňová

Nad Písmem

Přijmout Hospodina

L 6,17-26

Bože, tvá cesta je svatá. Který bůh je veliký, jako Bůh náš? Žalm 77,14
Nejúskočnější ze všeho je srdce a ne-
vyléčitelné. Kdopak je zná? Jr 17,9

Milí přátelé, sestry a bratři v Kristu, pokoj vám.

Boží přikázání známe jistě všichni. Dnešní nedělní biblické texty nás vedou k prvnímu přikázání. „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh.“ Ex 20, 2. Od tohoto se odvíjí všechno naše další konání. Hospodina buď můžeme milovat, a tedy jeho přikázání přijmout za „své“, nebo nenávidět a jeho přikázání odmítnout.

Přijmout Hospodina může jen ten, komu se dal poznat. Přijetí Hospodina je dar. On se dává poznat, komu chce. Před Hospodinem neobstojí člověk, který se opírá pouze o člověka. Neboť jeho srdce je zahleděno do sebe a chce se zalíbit druhému člověku. Nemyslí na Boha. Tento člověk nemůže být šťastný. Proč? Protože nepřijal nabízenou Boží lásku. Od Boží lásky se odvrátil. Pro Boha v jeho srdci není místo.

Jinak je na tom člověk, který se svěřil do péče Hospodina, svého Boha, ten ponese ovoce, bude šťastný. Bude

šťastný, neboť má Hospodina a to mu stačí. Mít Hospodina znamená žít s ním a zcela se mu odevzdat. Svůj život svěřit do jeho péče a pod jeho vedení. Hovoříme zde o živém vztahu. Jedině živý a osobní vztah s Bohem je zárukou našeho štěstí. O jakém štěstí zde hovoříme? Nemáme na mysli lidské štěstí, ale Boží požehnání, vedení a blízkost. Boží blízkost naplňuje lidské srdce. Boží blízkost uschopňuje naše srdce ke konání Boží vůle. Pokud je naše srdce naplněno Boží přítomností, nebude pro nás nijak obtížné přijmout i to, že Kristus byl vzkříšen z mrtvých. Pokud naše víra nestojí na vzkříšeném Kristu Ježíši, je marná, jak píše apoštol Pavel v 1. listu do Korintu. Naším posláním je hlásat, že Kristus vstal z mrtvých. V tom je naše naděje.

Milí přátelé, sestry a bratři; čím nebo kým je naplněno naše srdce? Věříme Kristu? Je dobré si na tyto otázky občas odpovědět. Může nám to pomoci k sebepoznání a k prohloubení našeho vztahu s Bohem. Pokud je naše srdce zakotveno v Bohu a stojí na důvěře v jeho milost, bude schopno přestát mnohé úskalí nejen ve víře, ale i v běžném životě.

Bude schopno s jeho pomocí vytrvat ve zkouškách a různých nepříjemnostech života.

Dnes nám Pán Ježíš v podání evangelisty Lukáše říká, co mohou očekávat ti, již jeho život přijali za svůj. Ti, kteří v něho uvěřili. Budou pronásledováni, posmíváni, nenáviděni, vyloučeni... Ano, i to patří k životu Ježíšova učedníka.

Z Písma svatého víme, že Ježíš uzdravoval nemocné, křísil mrtvé, vyháněl demony. Ale pouze to nestačí. Musíme uvěřit celým srdcem, že Ježíš je Božím Synem. Že ON nám stojí za ty různé útrapy a nepříjemnosti, které se na nás mnohdy valí. Vždyť ani mnozí svědci víry to neměli jednoduché. Blahoslavení jsou ti, kteří se zcela a bezpodmínečně svěřili do Božích rukou. Ti už nespolehají na svou sílu nebo na pomoc jiného člověka. Naopak, ti, co věří jen v sebe a spolehají na druhého člověka, ti už svou odměnu dostali.

Milé sestry a bratři v Kristu, svěřme svoji cestu, svůj život Bohu. Před ním vylejme svá srdce a povězme mu vše, co nás tíží, co je pro nás těžké, co nemůžeme unést. Prosme o dar víry. Odevzdejme se do milosti Kristovy. Amen. **Žaneta Černochová**

Pane, náš Spasiteli, Kriste Ježíši.

K tobě se chceme denně v důvěře obracet. Mnohdy se nám to ale nedaří.

Ty, Pane, nás ved' a pomoz naší malé víře.

Svěřujeme ti svá neklidná srdce, ty je prosím upokoj.

Prosíme, abychom, i přes mnohé naše nezdary, ukazovali druhým cestu k tobě.

Prosíme, aby na našem způsobu života byl patrný tvůj život.

Amen

Z dopisů našich čtenářů

Je Slovensko
ešte kresťanská krajina?

Slovensko sa hlási ku kresťanskej tradícii. Sčítanie ľudu, ktoré sa konalo v minulom roku, však ukázalo, že ide skôr len o tradíciu bez hlbšieho vzťahu k životu. Znížil sa totiž počet katolíkov a zvýšil sa počet ľudí, ktorí sa nehlásia k žiadnemu náboženskému vyznaniu. Títo ľudia bez vyznania nemusia byť nutne ateisti, ktorí odmietajú existenciu Boha. Možno len odmietli začlenenie do určitej kresťanskej či inej náboženskej inštitúcie spolu s istotami, ktoré ponúka...

Kresťanstvo dnes prežíva krízu, ktorá má pôvod v nezrozumiteľnosti vieroučného jazyka pre bežného veriaceho, ale najmä v dôveryhodnosti náboženských inštitúcií, ktoré často vedú ľudia, ktorí nedosahujú mravnú úroveň jej strážcov, za ktorých sa považujú. V poslednom čase vyšlo najavo mnoho škandálov, ktorých sa dopustili duchovní Rímskokatolíckej cirkvi často na vysokých postoch. Namiesto toho, aby sa riešili, boli tieto škandály utajované. Životy detí a mladých ľudí boli tým hlboko poznačené a niekedy aj zničené. Filozof a teológ Tomáš Halík sa ako kňaz hanbí za tieto zlyhania svojich kolegov v kňazstve a hľadá ich príčiny. Tie sú často v ich osobnom živote. Halík si myslí, že ľudia predsa hľadajú duchovný rozmer života, lebo ho potrebujú. Keď im kresťanstvo nedokáže tento rozmer ponúknuť, obracajú sa k rôznym ázijským náboženstvám, ako to vidíme aj na Slovensku. Napríklad Paríž je dnes plný obchodíkov s buddhistickými artefaktami a centrami na vyučovanie buddhizmu a hinduizmu. Ľudia chodia do týchto centier a hľadajú v nich pokoj a istotu, ktoré súčasnému svetu chýbajú. Hare Krišna je rozšírený aj na Slovensku.

Popularitu získava aj scientologická cirkev a islam. Islam pre jeho jednoduché obrady. Kresťanstvo dnes znovu preniká do verejného života a snaží sa cez kresťanských politikov ovplyvňovať verejný život v sekulárnej spoločnosti. Napríklad v parlamente transformáciou sekulárnych zákonov podľa kresťanských vieroučných a mravnoučných zásad. Takáto politizácia náboženstva vyvoláva nevôľu u ľudí bez vyznania.

Z prieskumov medzi mladými ľuďmi plynie, že náboženstvo im už nemá čo ponúknuť. Sú dezorientovaní a často siahajú po drogách, alkohole, alebo praktizujú sexuálnu neviazanosť. Vyučovanie náboženstva na školách je pre nich nepríťažlivé a odtrhnuté od problémov života. Sexuálna oblasť je stále tabuizovaná. Od cirkvi sa odvracajú aj tí ľudia, ktorí v totalitnom režime pre svoju vieru trpeli a často riskovali svoje spoločenské postavenie, dokonca aj životy. Dnes v cirkvi nenachádzajú miesto pre uplatnenie svojich schopností. Mnohí ľudia, ktorí sú „iní“ v dôsledku svojej sexuálnej orientácie, nenachádzajú v cirkvi svoje miesto, ani keď sú veriaci. O náboženských otázkach sa všade vo svete diskutuje a vyzýva k tomu aj pápež František.

Len na Slovensku je stále ticho. Cirkev na Slovensku pôsobí navonok ako monolit. Ak to bude ďalej tak pokračovať, možno sa cirkev stane len jednou zo záujmových skupín v sekulárnej spoločnosti, ktorá bude ponúkať len „nedelňý folklór“.

Štefan Šrobár

Dopis z Vyškova

Vážená redakce,

po přečtení článku „Marika Zvarďoň“ v Českém zápase ze dne 2. 1. 2022 jsem se rozhodla vám napsat o tom, že i na Moravě jsou výborní faráři, ti tzv. venkovští. Například náš pan farář Martin Kopecký. Slouží ve dvou farnostech, Blansku a Vyškově. Každá farnost má ještě několik středisek, kam též jezdí sloužit bohoslužby. Je to opravdu farář na svém místě, obětavý, příjemný, výborný kazatel. A to má ještě své civilní zaměstnání. Svou víru opravdu žije a snaží se ji předávat dál s maximálním nasazením.

Je velice oblíben, o čemž svědčí i to, že ročně dovede k oltáři okolo 200 snoubeneckých párů, z nichž hodně se jich potom vrací do kostelů a nechávají pokřtít své děti.

Citlivě též přistupuje k pozůstalým, proto si ho lidé žádají i na pohřební obřady. A tak bych mohla pokračovat dál... Dokladem je i náš farní zpravodaj, který vydáváme každý měsíc. Samozřejmě i při jeho vzniku je hybnou pákou bratr farář, stejně tak při vzniku farního kalendáře, který vychází každý rok. Věřím, že vás tento příběh zaujme... Srdečně zdraví a Boží požehnání vyprošuje

Lidka Hadačová, NO Vyškov

Bratr farář Martin Kopecký s dětmi ze školy při návštěvě našeho sboru

Staronové pojmy?

Každý jazyk se vyvíjí a postupně zavádí nové pojmy do mateřského jazyka. Jednak původní významy slov mění svůj obsah. Například na sociálních sítích můžeme každým dnem navázat nová přátelství a kdykoliv „online“ vyhledávat nové přátele. Ale ruku na srdce! Nevím, jak by se „přítel z facebooku“ tvářil na prosbu, aby z přátelství pomohl se stěhováním almary. Zřejmě by odpověděl, že si naše přátelství takto nepředstavuje. Když se nějaká slečna chlubit, že má přátele, nepřímo veřejně oznamuje svůj vztah s určitým mužem, zatím bez závazků. Avšak novým obsahem slova přítel se lidé dostávají do trapné situace, jak představit přátelům přítelkyni nebo přítel v původním smyslu slova. Musí si vypomoci slovem kamarádka nebo kamarád či kolegyně nebo kolega. Řidiči za volantem bývají při pomalé jízdě povzbuzováni, aby šlápli na plyn a nešli jak s hnojem. Přitom většina motorových vozidel ještě stále jezdí na benzin nebo naftu. Kolik popelářů v městských aglomeracích odváží z kontejnerů popel? Za druhé se časem do mateřské mluvy přijímají zcela nová slova. Esemeskovat, skypovat, bookovat, checkovat a jiné dnes „zná snad každé dítě“. Nejprve se slovo píše v původní podobě, převážně anglicky, až se časem transformuje do ryze českého vyjádření. Například obojí užití slov manager a manažer je podle pravidel českého pravopisu správně. Ona správnost nastává, když se lidé s obsahem slova natolik sžijí, že téměř zcela opouští od původního českého slova, v našem případě vedoucí či ředitel.

Ani církevní terminologie není uchráněna proměn. Nové pojmy většinou zavádějí do praxe historické události. Například slovo postila vychází z latiny post illa verba – po těch slovech a vžilo se již v dramatickém 15. století. Rozumí se tím výklad Božího slova. Nebo pojem konkláve pochází z latiny „clausum cum clave“. Bylo definitivně zavedeno papežem Řehořem X. roku 1274, odkdy jsou při volbě papeže kardinálové zamčeni v uzavřeném prostoru (dnes Sixtinská kaple) s minimálním pohodlím, a tím odloučeni od světských vlivů, a to tak dlouho, dokud nezvolí papeže. Volbu veřejnosti oznamují bílým kouřem a vchod je následně

odemčen. Dnes konkláve navíc v uzavřených prostorech zakazuje přítomnost informačních technologií. Nebo výraz ekumenismus má původ v řeckém oikumené (od oikéin, sidlit) a označuje celek obydleného světa, případně celé lidstvo. „Ekumenický“ byl vnímaný titul pro instituce působící v celé říši, odtud také označení ekumenický koncil určený celému světu, všem lidem dobré vůle. Dnes pojmem ekumenismus nevnímáme globalismus, ale sbližování a mnohostranné formy spolupráce rozdílných církví.

Současný papež František uvádí na prahu 21. století v život slovo synodalita. O co jde? Pochází z řečtiny a je to v tradici církve starobylé a úctyhodné slovo, jehož význam vychází z nehlubších témat Zjevení. Označuje cestu, po níž Boží lid kráčí společně. Stejně tak odkazuje na Pána Ježíše, který se představuje jako „cesta, pravda a život“ (J 14,6), a na skutečnost, že křesťané, jeho následovníci, byli původně nazýváni „následovníky cesty“ (srov. Sk 9,2; 19,9.23; 22,4; 24,14.22).

Slovo synodalita označuje zvláštní styl, který charakterizuje život a poslání církve a vyjadřuje její přirozenost jako Božího lidu, který putuje společně a shromažďuje se ve shromáždění, povolán Pánem Ježíšem v síle Ducha svatého, aby hlásal evangelium. Synodalita by se měla projevovat v běžném způsobu života a práce církve. Je to aktualizace všeobecného povolání všech, především pokřtěných, k obnově tváře země.

Když domyslíme význam obsahu tohoto pojmu, bezesporu porozumíme, že stojíme na historicky neopakovatelném počátku velké proměny světa. V době 21. století, kdy je společnost rezervovaná k organizovanému životu v určitých strukturách, a to i ve farních sborech. Je váhává k přebírání odpovědnosti jedněch za druhé. Nechce být mentorována, ale každý si chrání své právo, aby byl jeho hlas slyšen. Pak synodalita je vskutku odvážné prorocké povolání. Kdy poznáme, že žijeme tímto povoláním? Až se slovo synodalita stane mateřským slovem každého z nás.

J. Svoboda

Duchovní cvičení
pro mládež a pro všechny mladé duchem

**BDĚLOSTÍ
K OSLAVĚ
BOHA**

provází Juraj Jordán Dovala
25. - 27. 2. 2022

Penzion Zahrada, Lipová 26, Brno | cena: 1150,-

přihlášky: eva.vymetalovahrabakova@csh.cz

Brněnská diecéze CČSH | cshbrno.cz

Zprávy

Smutná zpráva

S velkou lítostí vám oznamujeme, že v pondělí ráno 24. ledna 2022 nás navždy opustila naše drahá sestra Věra Hnilicová.

Sestra Věra se dlouhá léta podílela na životě Husova sboru v Peruci. Na jejich bedrech tkvělo hospodaření sboru a řada organizačních záležitostí. Její náhlá smrt je pro nás velkou a bolestnou ztrátou, ale věříme, že již je v dobrých rukou Hospodinových očekávajíc vzkříšení z mrtvých a radost života věčného. Neboť „Pán praví: Neboj se. Já jsem první i poslední; ten živý; byl jsem mrtev - a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.“ Zj 1,17b.18

kz. Ivo Kraus
NO Peruc

Nabídka ubytování

Náboženská obec Kaplice se sídlem v Besednici nabízí v sezoně květen až říjen 2022 ubytování v Kapli betlémské. V přístavbě ke kapli je zřízeno ubytování pro jednoho či dva návštěvníky s koupelnou a kuchyňkou. Proste ubytování je poskytováno za příznivou cenu 300 Kč za osobu či 500 Kč za osoby dvě. U kaple je příjemná zahrada, kde je případně možno stanovat, kdyby přijela rodina s dětmi.

Přihlášky k ubytování možno poslat emailem: pruhovanetrico@centrum.cz případně volat telefonicky: 773 557 979 (Filip). Písemně možno psát na adresu: NO ČČSH, U Výstaviště 10, 370 05 České Budějovice.

Karel Filip

Masopustní zpívání s Diviznou

Adventní zpívání s naším pražským diakonickým centrem Divizna se muselo v prosinci kvůli covidovým opatřením zrušit.

O zpívání s Majdou Moudrou a jejími hosty u kapličky ve Svěpravicích v Horních Počernicích ale nepřijedete.

Zpívat se bude v neděli 20. února 2022 od 16 hodin, tentokrát už „masopustně“. Můžete se těšit také na svěpravický svařáček zdarma.

red

Více na: www.husitskadiakonie.cz

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Blahoslavenství a běda

Podají se vám správně za sebou zařadit jednotlivé části vět? Pokud ano, získáte správné pořadí písmen do tajeňky. Kontrolu najdete v L 6,20-25.

(Řešení z minulého čísla: Pojd'te, učiním z vás rybáře lidí.)

Jana Krajčířiková

Z ekumeny

Studenti a zástupci teologických fakult a škol zahájili letošní

Týden modliteb za jednotu křesťanů

Studentskou ekumenickou bohoslužebnou slavností, která se konala 18. 1. 2022 od 18 hodin v Praze v kostele knížete Václava na Zderaze, byl zahájen letošní Týden modliteb za jednotu křesťanů (TMZJK), který se každoročně celosvětově koná od 18. do 25. ledna. K již 15. ročníku, organizovanému ČČSH ve spolupráci s ERC v ČR, se sešli tradičně studenti osmi teologických škol a fakult, kteří společně sloužili bohoslužbu slova podle formuláře TMZJK, připraveného mezinárodním týmem Světové rady církví a Papežské komise pro jednotu křesťanů – v letošním roce společně s Radou církví Blízkého východu se sídlem v libanonském Bejrútu, vydaného pro ČR Ekumenickou radou církví (ERC) v ČR a Českou biskupskou konferencí Římskokatolické církve. Studentské bohoslužby se zúčastnil také bratr patriarcha Tomáš Butta.

Zvolené téma: „Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit“ rezonovalo nejen v bohoslužebném formuláři, ale i v symbolickém aktu, v rámci něhož účastníci připichovali své hvězdy na modré plátno. Stalo se rovněž tématem kázání, kterým letos posloužil student ETF UK Karel Pacovský. Text z Matoušova evangelia zasadil do kontextu místa – protějšího „kostela sv. parašutistů“ a v návaznosti na to vyzval, abychom „přestali kolaborovat s nepřítelem a přidali se na stranu osvoboditele“ a zapojili se do „odboje proti zlu v tomto světě i proti zlu v nás“ s připomenutím výzvy apoštola Pavla, abychom se nechali přišedším světlem proměňovat. Zdůraznil matoušovské téma Ježíše jako krále (v protikladu k vládnoucímu králi Herodovi) a mudrce – hledající, pozorné, citlivé, kteří neignorovali Boží volání, nevyhýbali se osobní oběti – dokážeme totéž? Opakem by byl náš návrat do temnoty. „Na své straně ale mám toho, který přemohl svět“ – již jeho jméno nám zvěstuje záchranu – vysvobození z otroctví temnoty, z našich hříchů, od nás samých, i ze zajetí všeho, co nás svazuje. „On jednoho každého zve a povolává ze tmy do svého podivuhodného světla a chce obžít svým Svatým duchem.“

Zástupci ETF UK – Karel Pacovský, HTF UK – Petra Tesařová, KTF UK – Klára Vopatrná, VŠZSP – Lenka del Maschio, VOŠ HITS – Eliška al Rabaldi, JABOK – Václav Shrbený, ETS – Adam Čížmář, IES – Markéta Ryšavá – se střídali při vedení ekumenické bohoslužby. Písně, které rovněž z části odrážely východní křesťanskou tradici, předzpívala a vedla duchovní Hana Tonzarová, autorka projektu. Na varhany doprovázel bratr Blahoslav Rataj.

Na závěr pozdravili přítomné zástupci jednotlivých pražských teologických fakult a škol za ETF UK Ladislav Beneš. Za HTF UK Eva Vymětalová Hrabáková, v zastoupení děkanky Kamily Veverkové, za IES při ETF UK Martin Vaňáč, za KTF UK Pavel Frývaldský, fakultní kaplan, za VOŠ ETS Miloš Poborský, ředitel za VOŠ SPT Jabok Ladislav Heryán, za VOŠ HITS a VŠ ZSP Hana Tonzarová, v zastoupení ředitele Davida Tonzara) Díky sestře bohoslovce Kateřině Hamr byla bohoslužba živě přenášena na FB stránce „Kostel sv. Václava na Zderaze“ a díky bratru Alešovi Ptáčkovi se můžete podívat na sestřih videa a připomenout si slova kázání, ekumenickou bohoslužbu, pozdravy, přání i výňatky ze zpěvů pod názvem Ekumenická studentská slavnost 2022 na Youtube: www.youtube.com/watch?v=QBHQKXC7Myo.

S vděčností, že v době stále silné pandemie jsme se mohli setkat, společně se modlit a zpívat a že studenti a zástupci teologických fakult a škol opět přišli a spolu-utvořili tento ekumenický večer, v němž nám všem zazářila hvězda a ukázala na Ježíše – Světlo, které přišlo do světa, modleme se za jednotu v tomto Světle, které nás vede k vzájemné lásce a vytváří tak i pro tento rok nové příležitosti spolupráce a setkání.

Hana Tonzarová

Foto: T. Novák

